

V

(Yttranden)

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

DOMSTOLEN

Begäran om förhandsavgörande framställd av Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Förenade kungariket) den 13 mars 2015 – Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs mot National Exhibition Centre Limited

(Mål C-130/15)

(2015/C 190/02)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Parter i målet vid den nationella domstolen*Klagande:* Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs*Motpart:* National Exhibition Centre Limited**Tolkningsfrågor**

1. Vilka principer ska tillämpas beträffande undantaget från mervärdesskatt i artikel 13 B d punkt 3 i sjätte direktivet (rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund)⁽¹⁾, såsom detta undantag har tolkats av EU-domstolen i dom SDC (C-2/95, EU:C:1997:278), vid fastställandet av huruvida en tjänst ”syftar till att överföra medel och medför rättsliga och finansiella förändringar” i den mening som avses i punkt 66 i den domen? I synnerhet:
 - 1.1 Är undantaget tillämpligt på en tjänst, såsom den som en skattskyldig utför i förevarande fall, som inte innebär att den skattskyldige debiterar eller krediterar några konton över vilka denne har kontroll, utan som, när en överföring av medel uppkommer, är orsaken till en överföring av medel av en oberoende finansiell institution?
 - 1.2 När en betalning sker med konto- eller kreditkort, beror svaret på fråga 1.1 på huruvida den som tillhandahåller tjänsterna själv erhåller godkännandekoder direkt från kortinnehavarens bank, eller alternativt erhåller dessa koder via kortinlösaren?
 - 1.3 Vilka faktorer skiljer a) en tjänst som består i att tillhandahålla finansiella uppgifter utan vilka en betalning inte skulle göras men som inte omfattas av undantaget (såsom i dom Nordea Pankki Suomi, C-350/10, EU:C:2011:532), från b) en datahanteringstjänst som funktionellt har till verkan att föra över medel och som EU-domstolen har ansett därför skulle kunna omfattas av undantaget (såsom i domen SDC, punkt 66)?

2. Vilka principer ska tillämpas för att avgöra huruvida en sådan tjänst som den som den skattskyldige i förevarande fall utförde omfattas av begränsningen av från undantaget i artikel 13 B d punkt 3 i sjätte direktivet beträffande "indrivning av fordringar"? I synnerhet: Om en tjänst avseende betalningshantering genom en särskild metod (exempelvis konto- eller kreditkort) enligt principerna i dom Axa UK (C-175/09, EU:C:2010:646), skulle utgöra "indrivning av fordringar" i situationer där tillhandahållandet av denna tjänst skedde till den person som skulle ta emot betalningen (det vill säga personen som mottog betalningen) ska denna tjänst också utgöra "indrivning av fordringar" för det fall denna tjänst tillhandhålls den person som är skyldig att erlägga betalningen (det vill säga den person som utför betalningen)? Vidare, existerar det ens någon "fordring" att "driva in" under omständigheterna i detta fall?

(¹) EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28.

Överklagande ingett den 23 mars 2015 av Teva Pharma BV och Teva Pharmaceuticals Europe BV av den dom som tribunalen (sjätte avdelningen) meddelade den 22 januari 2015 i mål T-140/12, Teva Pharma BV och Teva Pharmaceuticals Europe BV mot Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA)

(Mål C-138/15 P)

(2015/C 190/03)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Teva Pharma BV och Teva Pharmaceuticals Europe BV (ombud: G. Morgan, solicitor, K. Bacon, barrister och E.S. Mackenzie, solicitor)

Övriga parter i målet: Europeiska läkemedelsmyndigheten och Europeiska kommissionen

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- upphäva tribunalens dom,
- ogiltigförklara EMA:s beslut i skrivelse av den 24 januari 2012 att inte bevilja klagandens ansökan om godkännande för försäljning, och
- förplikta EMA att ersätta klagandenas rättegångskostnader

Grunder och huvudargument

Klagandena har till stöd för sitt överklagande åberopat en grund med innebörden att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning av artikel 8 i förordning (EG) nr 141/2000 (¹). Klagandena har gjort gällande tre fel. För det första hävdar de att tribunalen har misstolkat artikel 8.3 jämförd med artikel 8.1 då den underlät att beakta att ett andra säräkemedel, som är godkänt med stöd av undantagen i artikel 8.3, inte kan uppnå den exklusiva rätt på marknaden som enligt artikel 8.1 i förordningen, gäller för det första säräkemedlet

För det andra utgjorde det felaktig rättstillämpning när tribunalen slog fast att dess tolkning av artikel 8 inte medför att den exklusiva rätt på marknaden som tillerkänns det första läkemedlet förlängs.